

Pace sfântă

Felix

„Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus”(Filipeni 4:7)

Când mersul mi-e doar un târâș pe cuie,
Durerii deschizându-i văgăuna,
Mă-ntreb dacă trăirea și furtuna
Nu merg la braț pe-aceeași cărăruie,
Îngemănate pentru totdeauna.

Resimt cu lacrimi chiar și-o adiere
Căci am în suflet geamurile sparte,
Și viața-mi pare tobogan spre moarte,
Văd albul negru și nectarul fiere
Și îmi sucombă visele, deșarte.

Mă cațăr, superfluu, pe balanță
Dar nulitatea mea, ca o tumoare,
Mă sfâșie cu ghearele, mă doare
Și simțământul maladiv de zdreanță
Vine din germenul... îngrijorare.

Dar când mă pierd, fărâma cu fărâma,
În disperare ca într-o genune
Și simt că-n juru-mi totul se dărâma,
Îmi vine salvator, ca o parâma,
Îndemnul, din Cuvânt, la rugăciune.

Ieșit la mal, îmi vărs toată ființa
În strigătul speranței ce-nflorește
Din tainița unde păstram credința
Și, așteptând cu toată umilința,
Văd, ca răspuns, cum cerul îmi zâmbește.

Și-o revărsare vie, ape, ape,
Mă-nvăluie cu lin, cu cald, cu bine,
Pe care mintea mea nu le încape,
Și-mi umple, din aproape în aproape,
Întreaga viață de trăiri senine.

Mersul târâș mi-a devenit plutire,
Un zbor peste-ale grijilor morminte,
Și pentru pacea dincolo de fire
Ce-mi umple gânduri, inimă, simțire,

Îți mulțumesc cu dragoste, Părinte!

Simion Felix Marțian